

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Şubat 2011 • No:35

Ayaklanan Arap Emekçileri Diktatörleri Alaşağı Etti

İsyan Ateşi Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da

AKP hükümetinin meclisten geçirdiği “torba yasa”yla işçi sınıfının elindeki son kırıntılara da el konulacak, sömürü daha da katmerli hale gelecek. İşçi sınıfına dönük saldırılar giderek ağırlaşıyor. Hükümet ve patronlar “ekonomi büyüyor” diyorlar. Ekonomi büyüyor, ama işsizlik artıyor! Çalışma saatleri uzuyor, çalışma temposu hızlanı-

yor, reel ücretler giderek düşüyor, taşeronlaşmayla kuralsız, güvencesiz çalışma alabildiğine yaygınlaşıyor, emekli olmak hayal oluyor, iş güvenliği önlemleri alınmadığı için her gün onlarca kaza oluyor ve birçok işçi bu kazalarda yaşamını kaybediyor. Patronların sermayesi büyürken işçi sınıfı kölece çalışma ve yaşama koşullarına

devamı arka sayfada

“saltanatı” sallanmaya başladı. Ayağa kalkan Tunuslu emekçilerin önünde hiçbir güç durmadı. Ne tazyikli su, ne cop, ne gaz, ne kurşun... Tunus egemenleri sömürü düzenini kurtarmak için diktatörlüğün simgesi Bin Ali'ye yol verdiler. Ancak halk yığınları bu aldatmacayı görüyor, “diktatör gitti, diktatörlük yerinde duruyor” biçiminde haykırmaya devam

ediyor.

Tunus'ta başlayan isyan kısa zamanda diğer Arap ülkelerine de sıçradı. Tunus'tan sonra Cezayir'e sıçrayan mücadele ateşi kısa bir süre sonra etkisini Mısır'da, Ürdün'de ve Yemen'de de göstermeye başladı. Fakat en büyük patlama Mısır'da yaşandı. Şurada burada başlayan gösteriler kısa zamanda kitleselleşti, ekmek ve özgürlük sloganları sokakları inletmeye başladı. Polisin halkın üzerine doğrudan ateş açmasına, yüzlerce insanın ölmesine, binlercesinin yaralanmasına rağmen emekçi kitleler evlerine dönmediler. Korku duvarı birden bire yıkıldı. 30 yıldır sıkıyönetim altında inletilen, sömürülen, özgürlükleri ellerinden alınan, onurları kırılan emekçi yığınlar tam anlamıyla sel olup meydanlara aktılar. Özellikle de isyanın üçüncü haftasından itibaren işçi grevleri giderek yaygınlaşmaya başladı ve etkili oldu.

Kitlelerin devrimci isyanının hedefinde Mübarek rejimi vardı. Kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla çocuğuyla, Müslümanı ile Hıristiyanıyla milyonlar, Mübarek rejiminin son bulması için ayağa kalktı. Milyonların ayağa kalkması sonucunda Mübarek istifa etmek zorunda kaldı, kitleler muazzam bir coşku yaşadılar, yaşıyorlar. Fakat Mübarek'in tüm yetkilerini orduya devrettiği Mısır'da, Mübarek rejimi henüz yerinde duruyor. Sokakları ve meydanları özgürlük alanları haline getiren emekçi kitleler yalnızca demokrasi istemiyorlar, aynı zamanda açlık, yoksulluk ve işsizliğin de son bulmasını istiyorlar. Meydanlarda, iş saatlerinin düşürülmesi, ücretlerin yükseltilmesi, sendikaların önünün açılması gibi işçi sınıfının talepleri de yükseliyor.

Şu anda kitlelerin hedefi Mübarek'le ya da Bin Ali'yle özdeşleştirdikleri diktatörlük rejimleri, ancak bir gün sıra tüm sömürücülerden hesap sormaya da gelecek. Fakat kapitalist sömürücülerden ve onların düzeninden hesap sormak için, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları temelinde örgütlenmesi gerekiyor. Böyle bir örgütlülük olmadan mücadele daha ileriye gidemeyecektir. Şurası kesin ki, ayağa kalkan milyonlarca Mısır ve Tunus emekçisi için bu isyan günleri unutulmayacak ve bu deney işçi sınıfının daha güçlü bir şekilde örgütlenmesinin önünü açacaktır. Ortadoğu'nun tüm emekçilerine örnek olacaktır.

İşçi sınıfının örgütsüz oluşundan güç alan, haklarımızı gasp eden, “torba yasa”ları meclisten geçiren, sömürüyü katmerli hale getiren Türkiye'deki egemenler sanmasınlar ki, devran hep böyle gider. Biz bilinçli işçiler biliyor ve inanıyoruz ki, işçi sınıfı er ya da geç sömürücülerden mutlaka hesap soracak! Bu nedenle hiçbir zaman umutsuzluğa yer yok! Tüm sınıf kardeşlerimizi derneğimiz UID-DER çatısı altında yarınlara hazırlanmaya çağırıyoruz. ■

mahkûm ediliyor. Ama patronlar sanmasınlar ki tüm bu saldırıları sineye çekeceğiz. Öfkemiz alttan alta birikiyor ve kabarıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri hiç beklenmeyen bir anda patronların suratına silleyi indirivercek. Meselâ Tunus ve Mısır'da emekçi halk yığınları hiç beklenmeyen bir anda diktatörleri alaşağı ettiler. Emekçilerin biriken öfkesi egemenleri titreten bir isyana dönüştü; on yıllardır zulüm gören Arap emekçileri egemenlerden hesap soruyorlar.

1990'larda dünyanın tüm kapitalistleri şunları söylüyorlardı: “Küreselleşme başladı, artık savaşlar olmayacak, ekonomi sürekli büyüyecek, refah paylaşılacak, patronlarla işçiler arasındaki mücadele bitti!” Bunların hepsi kocaman bir yalandı. Amaçları işçi sınıfının bilincini bulandırmaktı: “Örgütlenmeye ve mücadele etmeye ne gerek var” demek istiyorlardı. Tüm dünyada işçi sınıfının elindeki hakları gasp etmeye başladılar. Latin Amerika'dan Afrika'ya, Asya'dan Avrupa'ya kadar her yerde sermaye sınıfı, işçilerin sahip olduğu hakları yok etmek için “torba yasa” benzeri yasalar çıkarttı. Patronların önündeki engeller kaldırıldı, dizginsiz sömürünün önü açıldı. Kriz bitti derken, kapitalist sistem büyük bir ekonomik krize yuvarlandı. “Bir daha savaş olmayacak” diyen emperyalist sözcüler dünyayı yeniden paylaşmak için savaş naraları atmaya başladılar.

Ama işçi sınıfının da öfkesi birikiyordu. İşçi sınıfının, patronların sömürü düzenine karşı biriken öfkesi 2000'li yıllarda Latin Amerika'da patladı ve dalga dalga yayıldı. Arjantin'de, Ekvator'da, Bolivya'da, Meksika'da, Venezuela'da işçi sınıfı isyan etti, başkaldırdı. Birçok fabrikada üretimi ele alan, buna uygun örgütlenmelere giden Latin Amerikalı işçilerin yaktığı ateş sönmedi. Çok geçmeden Fransa'da göçmen işçiler isyan ettiler. Geçen sene bir kez daha Fransa dâhil birçok Avrupa ülkesinde işçiler ve öğrenciler çalışma koşullarının ağırlaştırılmasına, emeklilik yaşının yükseltilmesine, harçlara yapılan zamlara karşı genel grevler yaptılar, yüz binler halinde sokağa indiler. Derken isyan dalgası Yunanistan'a sıçradı. Yunanistan işçi sınıfı kapitalist krizin faturasını ödemeyi reddediyor. Peş peşe pek çok grev yaptı ve hayatı felç etti. Yunanistan işçi sınıfı mücadele etmeye devam ediyor.

Şimdi isyan ateşi Kuzey Afrika ve Ortadoğu'yu sarmış durumda. On yıllardır açlıkla, yoksullukla, işsizlikle terbiye edilen, demokratik hak ve özgürlükleri elinden alınan Arap emekçileri, tarihe geçecek şanlı bir mücadele veriyorlar. Bundan iki ay önce mücadele kıvılcımını, iş bulamadığı için işportacılık yapan, ama tezgâhı elinden aldığı için kendini yakan Tunuslu genç Muhammed Buazizi çaktı. Muhammed'in kendini yakması kaynamak üzere olan kazanı taşırdı. Yılların biriken öfkesi patlamalı bir şekilde kendini açığa vurdu ve diktatör Bin Ali'nin

Direnişler, Protestolar ve Yürüyüşlerle İşçi Hareketi

Geçtiğimiz ay başta “torba yasa” olmak üzere, sermayenin saldırılarına karşı çeşitli eylemler düzenlendi. Ankara, Maraş ve Antalya’da meydana gelen iş cinayetleri protesto edildi. Patronların sendikasılaştırma ve işten atma saldırılarına karşı direnişler düzenlendi. Birleşik Metal-İş ile MESS arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı ve metal işçileri MESS tarafından dayatılan düşük ücreti kabullenmeyerek grev hazırlıklarına girişti.

Torba Yasa Eylemleri

Aylardır medya aracılığıyla “af, indirim, Amüjde” başlıklarıyla topluma sunulan “torba yasa” düzenlemeleri meclisten geçiriliyor. “Torba yasa”ya karşı alanlara çıkan işçi ve emekçilerse, yasanın içeriğini teşhir ederek, saldırı yasanının derhal geri çekilmesi gerektiğini haykırıyorlar.

Çeşitli kentlerde gerçekleştirilen yürüyüşler, basın açıklamaları ve AKP önünde yapılan protestolarla işçiler saldırılara tepki gösterdiler. DİSK, KESK, TMMOB, TTB öncülüğünde Ankara’daki eyleme polis vahşice saldırdı. Çeşitli illerden Ankara’ya yapılan yürüyüşe izin veremeyen Valilik, sermayenin yanında saf tutarak yapılacak eylemi derhal yasadışı ilan etti. Valiliğin tehditlerine rağmen emekçiler TBMM önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Polise direnen kitle yaptığı basın açıklamasıyla AKP hükümetinin anti-demokratik politikalarını protesto etti. “Torba yasa”ya karşı İzmir, Kocaeli, Gebze ve İstanbul’da yapılan çeşitli eylemlere katılan işçiler, sloganlarla, alkış ve dövizlerle yasanın geri çekilmesini istediler.

Bericap Direnişi Sürüyor!

Gebze’de kurulu bulunan Bericap Kapak fabrikasında Petrol-İş üyesi 92 işçinin sürdürdüğü direniş 50. gününü geride bıraktı. Bericap işçileri, haksız yere işten atılan 4 işçi arkadaşlarının geri alınması için mücadele veriyorlar. Her gün fabrika önüne gelen işçiler, gün içinde fabrika çevresinde yaptıkları yürüyüşlerle hem Bericap patronunu hem de direniş kırıclarını protesto ediyorlar. Direnişe Gebze Sendikalar Birliği, çevre fabrikalardaki işçiler, ÜİD-DER gibi işçi örgütleri destek oluyor. Direnişin 41. gününde düzenlenen basın açıklamasına katılan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, “Bericap önünde ekmek ve onur mücadelesi veriyoruz. Bu eylemi sendikamızı ve örgütlülüğümüzü korumak için yapıyoruz. İşveren örgütlülüğümüzü dağıtma stratejisi izli-

yor. Şunu iyi bilin ki, işçi sınıfı, tarihinde, en büyük eylemleri örgütlülüğüne el uzatıldığında gerçekleştirmiştir” diye konuştu. Öztaşkın, “mücadeleyi kampanyalar halinde ulusal ve uluslararası alanda sürdüreceğiz, uluslararası dayanışmayı harekete geçireceğiz” dedi. Derneğimiz ÜİD-DER’in İşçi Korosu da Beri-cap işçilerine müzik dinletisiyle moral verdi.

Hakkını Arayan İşçiler Direniyor!

Ayrıca birçok işyerinde işten atılmalara ve sendikasılaştırmaya karşı mücadele veriliyor. İşlerine geri dönmek için Levent’teki İş Bankası kuleleri önünde direnen Nakliyat-İş üyesi Nemtrans işçileri mücadeleyi kazandılar. Topkapı’daki PTT taşeron işçileri kadrolu olarak işe geri dönme mücadelesi veriyorlar. Gebze’de haksız yere işten atılan 3 K.D.S işçisi işlerine geri dönmek için fabrika önünde direniyor. Sultangazi BEDAŞ önünde direnişe geçen 10 işçinin eylemi sürüyor. Patronların saldırılarına karşı hakları için mücadele eden işçi kardeşlerimizi desteksiz bırakmayalım, sınıf dayanışmasını büyütelim.

■

Mücadeleyi Kazanan UPS İşçileri Anlatıyor

Sendikalaştıkları için işten atılan UPS Kargo işçileri tam dokuz ay süren bir direniş gerçekleştirdiler. UPS direnişinde uluslararası işçi dayanışması öne çıktı. İşçi sınıfının yalnızca ulusal değil uluslararası düzeyde de sınıf dayanışmasını yükseltmesi gerekiyor. Bu dayanışma olmadan mücadelenin kolayından kazanımla sonuçlanmayacağı gerçeğini UPS direnişi bir kez daha gözler önüne sermiştir. UPS işçileri, dokuz ay süren direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar. ÜİD-DER olarak, Kurtköy ve Mahmutbey'deki işçilerle süreci ele alan bir söyleşi yaptık, kısaltarak yayınlıyoruz.

ÜİD-DER: Direnişe başlamanızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Alparlan: 2 yıldır UPS'de çalışıyordum. İş başvurusu yaptığımız daha ilk günlerde bizlere 8 saatlik çalışma, servis, yemek ve güzel çalışma koşulları var denilmişti. Fakat bu dediklerinin hiçbiri olmadı. Tam tersi koşullarla karşılaştık. Örneğin 8 değil 16 saat çalıştık, aldığımız ücret 550 liraydı, geceleyin yediğimiz yemek sabahtan yapılıyor ve geceye kadar bekletiliyordu. Hatta işe girişimiz oluyordu, çıkışımız olmuyordu. İş çıkışlarında servis olmuyordu, kapıda bekliyorduk. İçerisi kamp gibiydi. Gelen servis adeta hapisane arabası gibiydi, hep birlikte doluşup ayakta eve gidiyorduk. 14-15 saat çalışmışız, terliyiz, bu halde o arabalara bizi bindiriyorlardı. Bir iki yıl boyunca bu şartlarda çalıştık. Sonra bu böyle gitmez dedik. Ortak bir karar verdik ve TÜMTİS'e başvurduk.

ÜİD-DER: Sürdürdüğünüz direnişin size, ailenize katkısı ne oldu? Ailece ne tür zorluklar yaşadınız?

Erol: Direniş en çok ailelerimizi etkiledi. Eve gelen tebligatları eşim haciz sanıyordu. Ama direniş yerimize gelip gördükten sonra, yani patronun ve polisin saldırısına, bizim haklılığımıza tanık olduktan sonra, hep yanımızda oldu. Önceden evde ekmek olmasa eşim "git ekmek bul" derdi. Şimdi ise "dert etme ya eskisini yeriz, eksik yeriz" diyor. Direniş çevremizi genişletti. Çok samimi dostluklar kazandık. Yüzlerce arkadaşımız oldu.

İsmail: Direnişe ilk başladığımda ailemin haberi yoktu. Polisle çatışmamıza kadar da olmadı. Haberlerde çıktıktan sonra bana "direnişiniz var bizim haberi-miz yok" dediler. Sonunda eşim anladı. Ekonomik zorluklar çektik ama sendikamızın desteği ile bu zorlukları

aştık.

ÜİD-DER: Direniş boyunca işçi örgütlerinden destek ve yardımlaşma gördünüz mü?

Alparlan: İlk önce şunu söyleyeyim ki, biz bütün partilere gittik. Bir iki tanesi geldi ama bir daha gelmediler, destek vermediler. Ama dışarıdan ÜİD-DER, duyarlı insanlar, öğrenciler desteğe geldiler, bizleri yalnız bırakmadılar.

Erol: Pek çok kurumdan arkadaşlar geldiler. ÜİD-DER de bizi yalnız bırakmadı. ÜİD-DER'li arkadaşlarla gelen türbanlı kadın arkadaşların bizi ziyaret etmesi, çoğu Alevi olan direnişçileri şaşırttı. Çünkü biz o ana kadar onların da bize destek olabileceğini bilmiyorduk. Yine ÜİD-DER başka işyerlerinden direniş yaşamış olan arkadaşlarla bizi bir araya getirdi.

ÜİD-DER: Direnişlere desteği arttırmak için hâlihazırda direnişte olan işçilere ne tür görevler düşüyor?

Alparlan: Biz her direnişe 8 ay boyunca katıldık. Nerede bir direniş varsa gittik. Sıcak demedik, soğuk demedik en az yarım saat, bir saat güneşin altında yürüdük ve Çel-Mer'e gittik. Samka'ya, Sa-Ba'ya, Konveyör'e, deriye gittik. Direnişçi işçiler birbirine destek olmalıdır. Birbirine katkı sunmalıdır. Birleşmelidir. İşçi sınıfı birleşirse birbirine katkı sağlar, kazanır.

Ayhan: Biz diğer direnişteki arkadaşlara destek ve dayanışmada bulunduk. Hatta siyasi partilere de gittik. Fakat onlardan destek bulamadık. Direniş alanına kimse gelmedi. Zorlaya zorlaya bir partiyi getirdik. Çokça kapılarına gittik, kavga ettik. AKP'ye dahi gittik. Fakat destek görmedik. Şunu öğrendik ki, oy verdiğimiz partiden dahi bize destek gelmiyor, bunu hepimiz öğrendik.

ÜİD-DER: Uluslararası dayanışma direnişinizin

kazanımla sonuçlanmasına etki etti mi?

Necdet: Bizim direnişimize yüzde yüz etkili oldu. Çünkü 154 ülkede bizim için destek eylemleri yapıldı. Kendi ülkemizden çok biz uluslararası destek aldık. Bunlardan birisi de UID-DER oldu. Her zaman yanımızda oldu. Uluslararası destek olmasaydı biz daha 10 yıl burada olurduk. Hem maddi hem de manevi destekte bulundular.

İsmail: Sonuca etki etti. Bizim için uluslararası destek çok önemliydi. 1 ve 15 Eylülde küresel eylemler yaptığımızda, yaklaşık 154 ülkede adını bilmediğimiz, yüzünü görmediğimiz işçiler bizim için iş durdurdular.

UID-DER: İşyerinde çalışmaya başladığımızda

neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Alparlan: Bir insanı kaybetmek kolay fakat kazanmak zordur. İçeri girdiğimizde ayrı gayrı yapmaya çağız. Sendikaya üye olduğumda öz arkadaşlarım bana selam vermemişti, dışlamışlardı. Onları hor görme-yeceğim. Onlara yaşadıklarımızı anlatacağım. Dışarıda durduk, aç kalmadık. Sendikanın verdiği para ile aldığım maaş denkti. İçerideki arkadaşlarımı kazanmak ve yanıma çekmek isterim. Son olarak sizlere, UID-DER'e çok teşekkür ederim. Her zaman yanımızdaydınız, sizleri ziyaret etmek istiyoruz.

UID-DER: Biz de sizlere teşekkür ediyor ve başarılar diliyoruz. ■

8 Mart Yaklaşırken Bericap Direnişçisi Kadın İşçilerle Sohbet Ettik

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Bizler de bu vesileyle UID-DER'li kadın işçiler olarak Bericap direnişini ziyaret ettik ve kadın direnişçilerle bir sohbet gerçekleştirdik. İşçi Dayanışması bültenimiz aracılığıyla seslerini duyurmak istediğimizi söyleyerek sohbete başladık. “Siz her gün geliyorsunuz, bizim durumumuzu çok iyi biliyorsunuz. Yazın işte bir şeyler” dediler önce. Ancak daha sonra sohbet ilerledi. Kadın işçiler olarak duygu ve düşüncelerini bizlerle paylaştılar.

“Direnişimizin 50. günündeyiz. Ama umudumuzu yitirmedik. 11 senedir burada çalışıyoruz. Buraya ömrümüzü verdik. Mücadelemiz son derece haklı. Herkesten destek istiyoruz. Biz, direnişe çıktığımızdan beri hiç devamsızlık yapmadık. Erkek işçilerden daha dirayetli davranıyoruz. Ama desteğe ihtiyacımız var.”

Daha sonra sözü Fatma arkadaşlarına verdiler. Fatma, özellikle kadın işçilere seslendiğini söyleyerek başladı sözlerine: “Biz ilk defa direnişe çıkıyoruz. Başa gelmeyince kimse neyin ne olduğunu bilemez. Tüm kadın işçilere sesleniyorum. Biz kadın işçiler erkeklerle eşitiz. Birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Ancak işçiler köleliğe son verebilir.”

Fatma, direnişin başından beri çay işinden sorumlu ve bu soğuklarda arkadaşlarını sıcak çaydan hiç mahrum etmedi. Aynı hevesle anlatmaya devam etti. “Sendikalı olmak kötü bir şey değil. Biz yasaları bilmiyoruz ama bizim de haklarımız var. Biz bu haklarımızı bilmiyorduk. Sendikalı olunca öğrenmeye başladık. Sendika hem öğretiyor hem de hak sağlıyor. Meselâ biz sendikadan sonra 8 saat çalışmaya başladık. Daha öncesinde 12 saat ya da işveren ne ka-

dar isterse o kadar çalışıyorduk.”

Başka fabrikalardaki kadın işçilere sesleniyorlar: “Sendikalaşmamızda kadınların payı büyük. Kadın işçiler olarak işyerlerinde erkek arkadaşlarınıza destek olun, korkmayın. Görün bakın, sizden güç alacaklardır. Sizden cesaret alacaklardır ve birlikte kazanacaksınız. Eğer birliğinizi sağlarsanız, bakın her şey nasıl daha güzel ve düzenli oluyor. İşverenimiz bize hakaret ederdi. «Sen» diye hitap ederdi. Sendikadan sonra «siz» olduk. Kaba sözler yerine ricalar geldi. Siz de örgütlenirseniz mesaiye kalmaya zorlanmayacaksınız, kalmanız «rica» edilecek. Uyumayalım. Biz 10 yıldan fazla uyumuşuz. Siz uyumayın. Geç olmadan uyanın. En kötüsü başınıza gelmeden örgütlenin. İlerde «keşke» demeyin.”

Sohbetin sonlarına doğru Fatma, Bericap'taki her işçinin en az 10 yıllık tazminatını geride bırakarak direnişe başladığını hatırlattı: “50 gündür direnişteyiz, dışarıdayız. Biz dayanışmanın ne demek olduğunu burada öğrendik. Bize duygularımızı soruyorsunuz. Ben diyorum ki yaşasın onurlu mücadelemiz. Ölmek var dönmek yok.” ■

Konveyör Direnişçileri Anlatıyor

İki aya yakın bir direniş süreci yaşayan ve geçtiğimiz günlerde direnişlerini sonlandıran Konveyör işçileriyle bir söyleşi gerçekleştirdik. İlk kez bir direniş süreci yaşayan işçiler, mücadelenin kendilerinde yarattığı değişimi anlattılar. İşçilik yaşamlarında bunun bir başlangıç olduğunu ifade eden işçiler, “kendimize ve birbirimize güvenmeyi, ayırım yapmadan aynı amaç için mücadele etmeyi öğrendik, bundan daha büyük bir kazanç olmaz” diyorlar. Kısaltarak yayınlıyoruz.

ÜİD-DER: Konveyör’de çalışma koşulları nasıldı?

T.Ö: 2006’da Konveyör’de işe başladım. 4 yıl Konveyör’de çalıştım. Çalışma koşulları çok kötüydü. İş kazaları çok oluyordu. Çalışma koşullarında gözüme batan durumlardan biri, tinerde çalışan işçilere sıradan bez bir maske verilmesiydi. Maskesi olmayan, eldivenleri olmayan işçiler vardı. Çok mesai vardı. Gecenin 10’una kadar kalıyorduk, işler yetişmediğinde 12’ye kadar mesai-leri uzatıyorlardı. Bazı zamanlar sabahlıyorduk.

H.Z: Bir buçuk yıl Konveyör’de paketleme bölümünde çalıştım. İşçilere baskı ve hakaretler yapılıyordu. Patronun itleri içeride işçilere saldırıp, dayak atıyorlardı. Amirler genç işçilere saldırganca davranıyorlardı. Bu durumu kabullenmeyen işçilerle aralarında tartışmalar yaşanıyor. Tuvaletlere gidiş ve gelişler sorun oluyordu. Onar dakikadan iki kez turnikeden geçerek tuvalete gitme hakkımız vardı. Fakat ücret bir kenara, asıl olarak insanların onurlarını zedeleyen tavırlar söz konusuydu. Üretim şefi işçilerin kolundan tutarak ısıklıla çağırıyordu.

ÜİD-DER: İşten atıldığınız o gün, olaylar nasıl gelişti?

T.K: İlk gün sözleşmeli işçiler çıkartılmaya başlanmıştı. O gün epeyce bir işçi çıkartıldı. 20 veya 25 işçi çıkarıldı. Ben gittiğimde arkadaşlar insan kaynaklarıyla tartışıyor. İhbar haklarını istiyorlardı. Ben de onlara katıldım ve istifa kağıdına imza atmadık. Ertesi gün işe giderek durumu üretimdeki arkadaşlara da anlatma kararı aldık. Bizden sonra da çıkışların devam edeceğini, ihbar tazminatlarının verilmesi gerektiğini söylemek istiyorduk. Biz kendi bölümlerimize gittik ve bu durumu işçilere anlatmaya koyulduk. Şefler durumu fark edince güvenliği çağırarak bize müdahalede bulundular. Kısım sorumluları, insan kaynakları geldi. Yönetim başta bize, “sizin ihbar tazminatı hakkınız” yok dedi. Nesrin, “açın kanunla-

ra bakın” dedi. Bunun üzerine ağız değiştirdiler ve usta-baş sizi işten attı dediler, suçu onun üzerine attılar.

ÜİD-DER: Direnişe nasıl karar verdiniz?

F.Y: Olaylar bizi buna itti. Çünkü her şey peş peşe gelişti. Bahsettiğimiz hamile işçi benim yakın arkadaşım-ı. Onu sırf hamile olduğu için işten çıkartmışlardı. Arkadaşlarımızı işten attılar. Bütün bunlar birikti birikti böylece onlar bizi bu direnişe itti. İşten atmalara sessiz sedasız boyun eğmek istemiyorsun. Bari sonradan gelenler göz-lerini açsın, bir iz bırakmak istedim.

T.K: Arkadaşların dediği gibi biz bir araya gelince güç bulduk. Tek başımıza olsaydık belki de böyle bir adım atmayacaktık. Bir anda 7 kişinin bir araya gelmesi direnmemizde önemli bir etken oldu. Biz orada sadece bireysel anlamda da bir şey istemedik. Bireysel olarak bir şeylerin peşinde olsaydık yasal süreci başlatıp, herkes kendi evine çekilirdi. İş arardık, ama iş bulanlar dahi işe gitmedi. Biliyoruz ki başka yere de gitsek farklı bir durumla karşılaşmayacaktık. Bu direniş sürecinde fabrikada gözle görülür değişikliklere de imza atmış olduk.

T.Ö: Ben çok önceleri işten atılmıştım. Basın açıklamasına davet etmişlerdi. Geçmişten kalan bir öfkem vardı. Ama arkadaşlarıma sahip çıkmak istedim. Ben işten atıldığım zaman yapamadığımı şimdi arkadaşlarla birlikte yapıyorum.

ÜİD-DER: Şimdi olsanız yine aynı tavrı gösterir miydiniz?

F.Y: Ben fazlasıyla gösterirdim. Hatta şu anda neden geçmişte şunları şunları da yapmadım, neden daha cesur davranmadım diye düşünüyorum. Kendime kızıyorum. Şu andaki deneyimim, bilgim olsaydı geçmişte o fabrikada daha çok örgütlenme yapardım.

T.K: Arkadaşımız çok doğru söylüyor. O zaman olsa daha çok şey yapılabilirdi. Çok zaman kaybetmişiz. Bu

birlikteliği geçmişte görebileydik daha fazla bir şey yapabirdik. Ve bugünkü süreç daha farklı olurdu. İlk zamanlar hiçbirimiz bu kadar kararlı adım atacağımızı düşünmüyorduk. Hacer'le tanışıyorduk ama düşünün ki diğer arkadaşlarla ilk kez kapı önünde tanışmış olduk. Birbirimizle merhabamız dahi yoktu. Kararlı olmak noktasında kuşkularımız da vardı. Ama bunların hiçbiri bize engel olmadı.

UID-DER: Direniş fabrikada nasıl etki yarattı?

T.Ö: Arkadaşlarım ne düşünüyor bilmiyorum ama umduğumuz kadar etkisi oldu. Fabrikada değişiklikler oldu. Konveyör'e bir ilki yaşattık. Direnişe karar veren arkadaşlar büyük bir şey başardılar. Direnişin Hasan Basri Aksu'yu korkuttuğuna eminim. İçerideki arkadaşlar bir şeyler gördüler. Onlar bu saatten sonra daha duyarlı ve cesur davranacaklardı.

H.Z: Biz kapıda durduğumuz için daha fazla işçi işten atılmadı. Bunu sözleşmeli arkadaşlarımız dile getiriyor. Sözleşmeli işçiler "biz kapıda direnen işçilerin ekmeğini yiyoruz" diyorlar. Yine ücretsiz izinler ücretli izinlere çevildi. Bunların hepsi bizim etkimizdir. İçeride bir örgütlenme yaratamadığımız sürece bunlar da kalıcı olmaz. Her şeye rağmen etkimiz oldu.

S.S: Etkisi oldu bence. Örneğin soyunma dolapları konuldu. Yemekhane eli yüzü düzgün hale getirildi. Duvarlar yenilendi. Ustalar içeride işçilere kaba davranırken direniş sonrasında daha ılımlı oldular. İşçileri öfkelenmemek için daha sıcak davranmaya başladılar.

UID-DER: İşçi aileleri direnişe nasıl baktı? Sizin aileleriniz ilk gün sizi destekledi mi?

F.Y: Birkaç gün işten atıldığımı ve direnişte olduğumu aileme söylemedim. Ama zamanla zaten değişik yönlerden de haberleri oluyor. Ben haber verdikten sonra patronlar noter kâğıtlarını aileme yollamış. İyi ki zamanında ben söylemişim diye düşündüm. Ben anlattım, annem de bir işçi, beni anladı, yanımda olmasını istedim. Sonra sonra daha ne kadar sürecek diye soruları oluyordu fakat bana baskıda bulunmadılar. Kardeşim desteğe geldi.

T.Ö: Ben ilk kez direnişe çıktım. Fakat ailem hiç direniş nedir bilmiyor. Televizyonlardan izliyorlar. Korku ve tedirginlik duyuyorlar. Anlatıyorsun ama yine de kaygılanıyorlar. Her gün akşam evde soruyorlardı. "Bugün ne oldu", "arkadaşlarının durumu nasıl" diye. Kendileri bir anlam veremiyorlar. Sonuçta ne git ne de gitme diye bir baskıda bulunmadılar.

UID-DER: Direniş boyunca birçok eylem ve ziyaretler yaptınız, bu süreçte nelerle karşılaştınız?

T.K: SA-BA ve Bericap direnişlerine gittik. UPS işçilerinin 8 aylık direnişleri bizleri etkiledi. En azından bir sınıf dayanışması oluşuyor. Direnişlerde ve ziyaretlerde insan yalnız olmadığını görüyor.

F.Y: Beni en çok Sa-Ba veya Bericap'ta işten atılan arkadaşlarıma, bütün işçilerin sahip çıkması etkiledi. Biz

İşten Atmalara Son! Kuralsız-Sendikasıız Çalıştırmaya Hayır!

de böyle olmalıydık. Bu onurlu davranış beni çok etkiledi. Biz eylemlerimize sendikaları tek tek dolaşarak çağrı da bulunuyorduk.

T.Ö: UPS direnişini ziyarete gittim. Orada gördüklerimizden çok etkilendim. Onlar uzun bir süredir kapı önündeydiler. Çadır kurmuşlar. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı, düzenliydi, organizeydiler. Bunlardan çok etkilendim.

UID-DER: Şimdi geriye dönüp baktığınızda ne hissediyorsunuz? Nasıl bir değişim geçirdiniz?

T.Ö: Ben direnişlerin belirli amaçlar için yapıldığını öğrendim. Şimdi kendime bundan önce neden direnmedim diye kızıyorum. Örgütlenmeyi öğrendim. Bundan sonra daha çok araştıracağım ve direnişlerin içinde olacağım. Çekingeliğimi yendim ve örneğin sloganlara çok rahat katıldım. İçimde güven hissi oluştu. Çok şey öğrendim, en başta da işçi dayanışmasının önemini öğrendim. UID-DER'e ve bize desteğe gelen işçilere, işçi örgütlerine, sendikalara çok teşekkür ediyorum.

F.Y: Yapamam dediğim şeyleri yaptım. Hiçbir şekilde kapının önünde beklemem, slogan atmam diyordum ama bunları yaptım. İnsan yanındakilere güvenmekten de çok kendine güvenmeyi öğreniyor. Ben kendime güvendim. İnsanda başlangıçta kaygı ve korkular oluyor. Örneğin güvenlik saldırırsa, polis gelirse gibi darp olursa gibi ihtimalleri kafamdan geçiriyordum. Aslında insan bilmediği şeyden korkuyormuş. Yaşamadığı için korkuyormuş. Sonra yaşadığımız saldırıda da gördüm ki bu korkuların hiçbiri abartılacak kadar büyük değilmiş. Ben kendime güvenmeyi öğrendim. Bundan sonra gireceğim işyerlerinde "beğenmezsem çıkarım" tavrından uzak duracağım. Çıkartıldığımda öyle kolayına çıkmayacağım, direneceğim. Bizi yalnız bırakmayan UID-DER gibi kurumlara teşekkür ediyorum.

T.K: Direnişler eksikliklerimizi görmemizde neden oluyor. Kolektif çalışma içine giriyoruz. İlk defa fabrika önünde direniş yaşadım. Hem kendimize hem de birbirimize karşı sorumluluk duyduk, bu şekilde hareket ettik. İnanç olarak, etnik köken olarak aramızda ayırım yapmadan insanlara ortak mücadele etmenin, direnmenin ne demek olduğunu göstermiş olduk. ■

Mısır ve Tunus'ta Emekçiler

Tunuslu emekçilerin diktatör Bin Ali'yi alaşağı etmesinden sonra Mısırlı emekçiler de diktatör Hüsnü Mübarek'i iktidardan indirdiler. 11 Şubatta Kahire ve İskenderiye başta olmak üzere pek çok kentte gün boyu sokakları dolduran milyonlarca emekçinin istediği oldu ve Mübarek istifa etti. Bir gün önce "gitmiyorum, yetkilerimi devretsem de buradayım" diye meydan okuyan Mübarek, Mısırlı emekçileri çileden çıkarmıştı. Bu açıklamanın sabahında ülkenin dört bir yanında grevler yayıldı, devlet binalarını kuşatan emekçiler Kahire'de televizyon binasını da kuşatma altına aldılar. Tahrir Meydanı öfkeli milyonlarla tıklım tıklım doluydu. Akşamüstü beklenen açıklama geldi ve Mübarek'in istifa ettiği duyuruldu. Bu haber tüm Mısır'ı sevinç nidalarına boğdu. Kitleler tüm Mısır'da sokaklara dökülerek Mübarek'in gidişini kutlamaya başladı.

Tunuslu ve Mısırlı emekçiler diktatörlere karşı ayaklandı

Tunus ve Mısır'da diktatörleri alaşağı eden halk ayaklanması ilk önce Tunus'ta başladı. Tunus'ta Aralık ayında patlak veren halk isyanı, 23 yıl boyunca Tunus'u demir yumruğuyla yöneten Bin Ali ve ailesinin iktidarına son verdi. Bin Ali 14 Ocakta Tunus'tan kaçmak zorunda kaldı, hükümeti devrildi. Ülkeyi terk eden Bin Ali'nin ardından seçimlere kadar ülkeyi yönetmek üzere Gannuşi'nin başkanlığında geçici hükümet kuruldu. Ancak Gannuşi de, hükümette yer alan pek çok bakan da Bin Ali'nin ardılları ve bu yüzden de emekçiler tüm kabine üyelerinin istifasını istiyorlar.

Binlerce kişi meclis binasının önünde oturma eylemi yapıyor. Her geçen gün, diğer şehirlerden, kasabalardan ve köylerden gelen binlerce kişiyle sayı daha da bir büyüyor. Birçok Tunuslu, kendisini yakarak isyanı ateşleyen Muhammed Buazizi'nin ve polis tarafından öldürülen göstericilerin fotoğraflarıyla yürüyor.

Mısır'da patlak veren halk isyanı ise çok büyük bir etki yaratmış durumda. 1 Şubatta, ülkenin dört bir yanından başkent Kahire'ye akan 2 milyona yakın emekçi, Tahrir Meydanında, gecenin geç saatlerine dek süren görkemli bir protesto gösterisi düzenledi. Aynı gün İskenderiye, Süveyş ve diğer birçok şehirde de yüz binlerin katıldığı kitlesel gösteriler yapıldı. Sokağa çıkma yasasına rağmen akın akın bir araya gelen işçiler ve emekçiler, yorulmak bilmeksizin attıkları sloganlarla, Mübarek'in defolup gitmesini istediklerini haykırdılar. "Ekme, Özgürlük, İnsanlık Onuru" sloganı, kitlelerin yükselttikleri en temel sloganı.

Mısır halkını inim inim ineten koyu bir diktatörlük rejimini 30 yıldır sürdüren Hüsnü Mübarek, gecenin ilerleyen saatlerinde yaptığı açıklamayla, Eylül ayındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yeniden aday olmayacağını söyledi. En kısa sürede parlamento seçimlerine gidileceğini, demokratik adımlar atılacağını, ekonomide reformlar yapılacağını, hiç utanmadan "yolsuzluktan sorumlu olanların yargılanacağını" söyleyen Mübarek, bu oyalama manevrasıyla kitleleri yatıştırmaya çalıştı. Ancak kitleler bu oyuna gelmediler ve gece boyunca Tahrir Meydanından öfke sesleri yükselmeye devam etti.

Ordu, Mübarek'in açıklamasından sonra kitlelere evlerine dönmeleri çağrısı yaptı. Ancak bu çağrıya uymayan emekçiler eylemlerine devam ettiler. 2 Şubatta, Mübarek'in örgütlediği sivil polisler ve karşı-devrimci çete-

Diktatörleri Alaşağı Etiler

ler, Mübarek yanlısı göstericiler kılığında, rejim karşıtı eylemcilere saldırdı. Bu faşist grup ve sivil kıyafetli polisler, ellerinde taşlarla, sopalarla, atlarla ve develerle göstericilere saldırdılar. Yüzlerce insanın yaralandığı ve 15'ten fazlasının hayatını kaybettiği Tahrir Meydanı savaş alanına döndü. Ama emekçiler geri çekilmediler.

Her geçen gün isyanın boyutu daha da genişledi. İsyanın üçüncü haftasında grevler yaygınlaştı. 10 Şubatta Tahrir Meydanında toplanan kitlelerin sayısı bir kez daha milyonları aştı. Ordu kurmayının toplantı halinde olduğu akşam saatlerinde, Mübarek'in açıklama yapacağı duyuruldu. Halk Mübarek'in gideceği düşüncesiyle sevinç gösterilerinde bulundu, bir yandan da "askeri rejim istemiyoruz" sloganları attı. Saatlerce sloganlar atıp, şarkılar söyleyip coşkularını koruyan halk, gece saat 11'e kadar Mübarek'in istifa ettiğini duyurmasını beklediler. Ancak Mübarek, yaptığı açıklamada, yetkilerini yardımcısı Ömer Süleyman'a devrettiğini ve Eylül'e kadar görevinin başında kalacağını ilan etti. Bu tavır meydanı dolduran kitlelerde büyük bir öfke patlaması şeklinde kendini dışa vurdu.

Eski İstihbarat Şefi Ömer Süleyman'ın Mübarek'in yerine geçerek rejimi aynen devam ettirmek istemesi kitlelerin öfkelerini biletti. Grevler 10 Şubatta daha da kitleselleşerek yaygınlaştı. Çeşitli sektörlerden 20 binden fazla fabrika işçisinin yanı sıra, Telekom işçileri, Süveyş Kanalı Şirketi işçileri, otobüs şoförleri, belediye işçileri, doktorlar, hemşireler, avukatlar da greve gittiler.

11 Şubatta Mısır'ın neredeyse her kentinde devasa gösteriler yapılmaya başlandı. Kahire'de milyonlarca insan sokaklara döküldü, devlet sarayı ve televizyon binası sarıldı. Tüm bu baskılara dayanamayan Mübarek isti-

fa etmek zorunda kaldı. Mübarek istifa ederken, görevini bir gün önce yetkilerinin bir kısmını devrettiği Ömer Süleyman yerine Askeri Yüksek Konsey'e bıraktı. Zira kitleler Süleyman'a da ateş püskürüyorlardı ve öfkeli kalabalıkların tepkisi yükseldikçe ordu kurmayı rejimi kurtarmanın en güvenceli yolunun yönetimi ele almak olduğu düşüncesiyle Süleyman'ı geri plana çekti. Bu arada Süleyman cumhurbaşkanlığını üstlenmese de, oluşturulan Askeri Yüksek Konsey içinde yer almaya devam ediyor.

Konsey, seçimlere kadar geçiş sürecine önderlik edeceğini ve seçimlerin güvenli bir şekilde gerçekleştirilmesini sağlayacağını söyleyerek kitlelere "evinize ve işinize geri dönün" çağrısı yapıyor. 300'den fazla insanın yaşamını yitirdiği 18 gün boyunca halkla açıktan karşı karşıya gelmemeye özen gösteren ordu, bu süreçte "iyi polis" rolü oynamaya çalıştı. Rejimin devrilme tehlikesi karşısında böyle bir role soyunmasının gerekli olduğunu baştan beri biliyordu ve buna uygun bir tutum takındı.

Mısır'da Askeri Yüksek Konsey'in başında olan ordu rejim için büyük bir önem taşıyor. Mübarek kitlelerin öfkesi karşısında 30 yıllık iktidarını bırakmak zorunda kalsa da, başta ordu olmak üzere diktatörlük rejiminin tüm kurumları yerinde duruyor. Bu yüzden kurulacak olan yönetim Mısır'ın emekçilerinin gerçek taleplerini karşılayamaz. Mısır emekçileri ayaklanarak Mübarek'i başlarından attılar. Fakat yeni bir Mübarek'in gelmesini de istemiyorlar. Eğer işçi sınıfı kendi bağımsız sınıf çıkarları için örgütlenirse bir daha asla Mübarek gibileri iktidara gelemez. İşçi sınıfı ancak bu temelde örgütlenirse sömürücülerden hesap sorabilir. ■

Hastasıyım Bu Sağlık Sisteminin!

■ Aydınli'dan bir UID-DER'li

İnsanız, haliyle arada sağlığımız da bozulabiliyor. Mecburen hastaneye gitmek zorunda kalıyoruz. Tutuyoruz devlet hastanelerinin yolunu. Güya sağlık bulmaya gidiyoruz ama daha beter dönmüyor muyuz? Hastaneye giriyorsunuz ve çile dolu bir gün sizin için başlamış oluyor. Saatlerce süren kuyruklar, doktorların bıkkınlığı, kavgalar, gürültüler, hastanenin bir ucundan öbür ucuna mekik dokumalar, yanlış konulan teşhisler, ameliyatlara ve daha neler neler...

Doktorlar günde yüzlerce hastaya bakmaktan stres topuna dönmüşler. Hastanede ayak basmadığınız yer kalmıyor. En ufak bir şey yapmak isterseniz saatlerce kuyruk beklemek zorunda kalıyorsunuz. Oraya git şu kâğıdı al, buraya git bunu imzalat, öbürünü damgalat vs. vs. Hastanelerin fiziksel koşulları da hiç iyi değil. Sanki savaştan çıkmışlar gibi. Koridorlarda sedyelerde bekleyen hastalar, çocuk ağlamaları, yanınızdan götürülen ölmüş bedenler. Hastanede bazen bir korku filminin içine düşmüşsünüz gibi gelmiyor mu size de? İnsanlar artık bunlardan bıktığı için çareyi özel hastanelerde arıyor. Zaten patronların da istediği bu değil mi? Asgari ücretle çalışan işçi, fabrikada kaybettiği sağlığını özel hastaneye maaşını bırakarak geri kazanmaya çalışıyor. Özel hastaneler para tuzağı. Gerekli gereksiz ne varsa yapıyorlar ve cebimizdeki son kuruşa kadar sömürüyorlar bizi.

Size hastanede geçirdiğim bir günümü anlatacağım. Kardeşimin serçe parmağı kırıldığı için hastaneye acile götürdüm. Acil ağzına kadar doluydu. Sıra alıp beklemeye başladık. Bekle bekle baktım olmuyor, doktorlardan birinin yanına gidip durumu anlattım, röntgen çektiğimden gerektirmediğini söyledi, gittik çekirdik. Geri geldiğimde doktorun masasında bir güvenlik elemanı oturuyordu ve hastalara o bakıyordu. Röntgene baktı ve "hımm" dedi.

— Kırılmış!

— İyi de siz güvenlik görevlisiniz!

— Olsun yine de kırılmış. Kartal acile gitmeniz lazım.

Sıra yüzünden insanlar birbirlerini yiyorlardı. Kartal acile gittik, ortopedi için sıra aldık. Bekle, bekle, bekle... Doktor, "sizin plastik cerrahiye gitmeniz gerekiyor" dedi. Plastik cerrahiye gittim, orada da "sizin ortopediye gitmeniz gerekiyor" dediler. Tekrar ortopediye döndük. Doktor ben plastik cerrahi doktorunu aradım sizi bekli-

yor dedi. Plastik cerrahideki doktor beni kimse aramadı ortopediye tekrar gidin dedi. Ortopediye gittim yine plastik cerrahiye gönderdiler. Kameralar nerede? El sallayacağım. Şaka gibi, kimsenin kimseden haberi yok. Doktorla tartıştık ve plastik cerrahiye gittim. Bu sefer de doktor yoktu. Bekle, bekle, bekle... Yine tartıştık. Sonunda geldi ve kırık parmağa baktı. Tel almam lazımmış, gittim 10 TL verip tel aldım. Bu arada burası devlet hastanesi... Geldim, doktor bana "yanlış teşhis yapmışız teli iade et" dedi. Gittim geri verdim teli. Uğraştı uğraştı ama yapamadı, tekrar ortopediye gittik, oradaki doktor da yapamadı. Yanındaki doktor arkadaşına "ben yapamıyorum bir de sen bak şuna" dedi. Olmadı ve biz yine plastik cerrahiye gittik. Doktor, "o verdiği teli tekrar al" dedi, gittim tekrar tel aldım. Neyse küçük bir ameliyat geçirdi kardeşim, ama yine olmadı. Bu arada her denemede gidip röntgen çektiyoruz bunun için de tekrar tekrar sıraya girmek zorunda kalıyoruz. O gün yedi kez röntgen çekirdik. Şaka gibi. Sinirlerimiz iyice gerildi.

Tekrar küçük bir ameliyat daha geçirirken, ben kapıda onu bekliyordum ve yanıma bir kedi oturdu. Evet, evet bildiğiniz dört ayaklı miyavlayan bir kedi. Hastanede kedinin ne işi var? Artık hiçbir şeye şaşırıyorum, yoğun bakımdan her an bir dinazor bile çıkabilir. Beklerken manzara pek de hoş değil. Sağda solda sedyelerde inleyen hastalar, kusan insanlar, tekerlekli sandalyesine oturmuş, kalorifer peteklerini tutarak ısınmaya çalışan titreyen yaşlı bir teyze. Yanınızdan sedyeyle geçenler, kavgalar, tartışmalar.

Bekle bekle gece saat on iki oldu. Galiba doktor kardeşimi baştan yaratıyor. Altı üstü kırık bir serçe parmağı, uzay mekiği tamir etmiyorsun ki. Gece yarısı kurtulduk o hastaneden.

Peki, bizim verdiğimiz vergiler nereye gidiyor? O kadar vergi veriyoruz ama sağlık sistemi ortada, sağlık bakanlığı hiçbir şey yapmıyor. Vergi vermemize rağmen hastanede bulunması gereken malzemeleri bile cebimizden ödüyoruz. Buna bir dur demek lazım değil mi? Doktorlar, sağlık çalışanları, hastalar tepkilerini dile getiremeli. Artık bu trajikomik koşullarda sağlık aramak zorunda kalmayalım. Birleşerek ve örgütlenerek insanı hiçe sayan bu koşulları değiştirebiliriz. Sağlık kaliteli ve parasız olması tüm işçilerin hakkıdır. ■

Patronların Saldırılarına Karşı Örgütlü Mücadele ve Sınıf Dayanışması

İşçi sınıfının elindeki kırıntılara da el koyan ve sömürüyü daha da katmerli hale getiren “torba yasa”ya karşı mücadele sürüyor. İstanbul Avcılar’da gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklanmasına, “Patronların Torbasına Girmemek İçin Birleşelim” pankartıyla UID-DER Sefa-köy temsilciliği de katıldı. Ayrıca “torba yasa” üzerine UID-DER temsilcilerinde seminerler düzenleniyor. Bu kapsamda 13 Şubatta Bostancı ve Sefaköy temsilciliğinde yapılan seminerde yasanın işçi sınıfına dönük saldırı boyutu ve neler yapılması gerektiği üzerinde duruldu.

Bericap işçileriyle dayanışma

Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Bericap fabrikasında 24 Aralıkta işten çıkarılan işçilerin direnişi sürüyor. Haksızlıklara, işten çıkarmalara karşı çıkan ve arkadaşlarına sahip çıkan Bericap işçilerini UID-DER’li işçiler yalnız bırakmıyoruz. Sık sık dayanışma ziyaretleriyle, futbol ve müzik etkinlikleriyle sınıf kardeşlerimize moral vermeye çalışıyoruz. Yaptığımız ziyarette UID-DER İşçi Korosu sınıf türküleriyle, halaylar ve horonlarla direniş alanına renk kattı.

Bericap işçileriyle organize ettiğimiz etkinliklerden biri de futboldu. Direnişi, dayanışmayı, mücadeleyi ve kardeşçe oynanan futbolu seven işçiler olarak, Gebze’de oynadığımız maçta bütün golleri patronların kalesine atmış saydık. Böylece karşılaşmayı, dostluk ve dayanışma için bir arada olan bizler hep birlikte kazandık. Maçın izleyicileri de boş durmadılar, sık sık “Kim Kazanırsa Kazansın Dostluk Kazansın!”, “Goller Kaleye ve Patronlara” ve “Bericap İşçileri Oynuyor, Oynaya Oynaya Kazancağz!” sloganlarını hep birlikte haykırdılar. Mücadeleci işçilerin ortaya koyduğu, “hırstan ve bencillikten uzak, organize olmayı ve pes etmemeyi öğreten futbolu” oynayanlar için de izleyenler için de çok keyifliydi.

Bericap işçileri UID-DER’i ziyaret etti

Bericap işçileri direnişlerinin 46. gününde Gebze UID-DER’e anlamlı bir ziyarette bulundular. Konveyör ve İleri Elektrokimya işçilerinin de katıldığı ziyarette, direnişçiler “mücadelemize başından bu yana destek olan UID-DER’e teşekkür ediyoruz, UID-DER’i daima yanımızda görmek istiyoruz” dediler.

Direnişin 46. gününün yorgunluğu, derneğimizde yenilen yemekler ve içilen çaylarla atıldı. Direnişçi işçilere, UID-DER hakkında bilgi verildi ve sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. UID-DER’i direniş alanında tanıyan işçiler, “sizlerin bizim yanımızda olmanız, bizlere güç ve moral veriyor, biz direnişte hem birbirimizi hem de sizi tanıdık, direniş bizlerin gözlerini açtı ve bundan sonra haklarımızı almak için çok daha kararlı mücadele edeceğiz” dediler. Konveyör ve İleri Elektrokimya işçileri de kendi mücadelelerini ve UID-DER’in kendilerine verdiği desteği anlatarak, direnişteki işçilerin birlikte mücadele vermesi gerektiği üzerinde durdular. Söz alan UID-DER’li işçiler ise, mücadelenin, direnişlere aileleri ve diğer fabrikalardaki işçileri katmanın önemini vurguladılar.

Mücadeleci işçilerin örgütü olan UID-DER, tüm direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltmeye devam edecek.

Grup Suni Deri İşçileriyle Dayanışmayı Güçlendirelim

■ UID-DER üyesi bir işçi

Çorlu'daki direnişe ziyarete giderken hava soğuktu, Kar da yavaş yavaş yağıyordu. Bir taraftan direniş yerini bulmaya çalışıyoruz. Bir taraftan da direnişte olan arkadaşları düşünüyordum, acaba bu soğuk havada ne yapıyorlardır diye. Bir süre sonra direniş alanını bulduk. Arkadaşlar adına sevindim, çünkü beşinci çadırlarını da kurmuşlardı.

Yanımdaki arkadaşla beraber çadıra doğru ilerledik. Arkadaşlar bizi görünce çok sevindiler. Bizi çadırın içine davet ettiler. Havanın soğuk olmasına rağmen hem arkadaşların sıcaklığı hem de çadırdaki sobanın sıcaklığı içimizi ısıttı. Önce kendimizi tanıttık. Daha sonra arkadaşları dinlemeye başladık. İşten atılan 14 arkadaşın çoğu farklı şehirlerden buraya çalışmak için gelmişler. Ama hepsi aynı amaç için birbirine sıkı sıkıya sarılarak mücadele ediyorlar.

Anlattıkları şeyler çok da yabancı olmadığımız, bütün

fabrikalarda yaşanan sıkıntılardı. Ücretlerin düşük olması, maaşlarının düzensiz ödenmesi, zorunlu mesailer, üretim baskısı ve buna benzer olumsuzluk. Bu olumsuzlukları düzeltebilmek için bir araya gelip Deri-

İş sendikasında örgütlenmişler. Üretimde çalışan 88 arkadaşın 65'i sendikaya üye olmuş. Çoğunluk sağlanıp yetki aşamasına gelindiğinde toplam 14 arkadaş işten çıkarılmış. Ama bu arkadaşlar sessiz sedasız evlerine gitmeyerek çadırlarını kurup fabrika önünde direnişe başlamışlar. Patronun adamları ilk gece arkadaşların çadırlarını yakmışlar. İkinci çadırı yanlış bildirimden kaynaklı polis kaldırmış. Ama arkadaşlar sendikalarını nasıl sahiplendilerse onurlu bir şekilde direniş çadırını da sahiplenip tüm baskılara rağmen üç, dört ve beşinci çadırlarını da kurmuşlar. Hem Deri-İş sendikası şube başkanı hem de işçi arkadaşlar bütün zorluğa ve baskılara rağmen kazanana kadar direnişe devam edeceklerini söylediler. Sınıf dostlarına ve sendikalara düşen görev bütün direnişleri olduğu gibi bu direnişi de sahiplenip maddi ve manevi destek sunmak olmalıdır. Bizler UID-DER'li işçiler olarak Grup Suni Deri işçilerinin haklı mücadelelerinde yanlarındayız. ■

Deri İşçisinin Geleceği!

■ Aydınli'dan bir grup deri işçisi

UID-DER'li deri işçileri olarak "deri işçileri sorunlarını konuşuyor" konulu bir etkinlik yaptık. Etkinliğin girişinde deri fabrikalarının üretim sahalarından, çalışma ortamından ve mücadele alanlarından görüntüler izledik. Etkinliğe emekli deri işçileri, genç deri işçileri, işyeri temsilcileri, Deri-İş Tuzla şube başkanı ve yöneticileri katıldı.

Eski görüntüleri izledik ve şimdikiyi düşündük. Arada ciddi bir fark vardı. İşçiler bir yandan oluk oluk ileri akarken öte yandan marşlar söyleyip sloganlar atıyorlardı. Bu görüntüleri izlerken genç deri işçileri olarak tüylerimiz diken diken oldu. Kansere, astım, verem, alerjik rahatsızlıklar gibi mesleki hastalıklarının ve iş kazalarının boyutları bizleri öfkeliyordu. Sendikasız iki işyerinden işçi arkadaşlar da gelmişti. İş koşullarının ağırlığının sektörün ağırlığı ile birleştiğini anlatılar. Çay molaları yok, iş güvenliği önemi alınmıyor, gerekli malzemeler verilmiyor, ücretler ve mesai saat ücretleri ise düşük... Fakat en önemli sorun taşeron sorunu. Birçok sektörde olduğu gibi deride de taşeron var. İşçi ücretlerinin düşürülmesinde taşeronun ciddi bir rolü var. Taşeronluk sistemi sendikal örgütlenmenin önüne yasal engeller çıkartıyor. Bu da yetmi-

yormuş gibi, çete şeklinde örgütlenen kimi taşeronlar sendikalı olan işçilerin evlerini basmaya kadar varıyor işi.

Taşeron işçisi bir arkadaş anlattı, hamileliğinin neredeyse son haftasına kadar kanserojen kimyasalların ağırlıklı olduğu bir bölümde çalıştırılmış. Bu nedenle doğan çocuğunun soluk borusu gelişmemiş. Anne çocuğunu sürekli hastane hastane gezdirmek zorunda kalmış. Deri patronu ise, sanki bilmiyormuş gibi, alay edercesine "senin çocuğun neden böyle, başka çocuklarda hiç böyle bir şey görmemiştin" diyebilmiş. Arkadaşımızın çocuğu bu durumdaysa bunun sebebi sadece kârını düşünen patronun başkası değildir.

Etkinliğe katılan taşerondaki işçi arkadaşlarımız, iş durdurarak ve mesailere kalmayarak taşerona karşı nasıl tepki koyduklarını da anlattılar. Deri işçileri olarak sorunlarımız çok. Ücretlerimizin arttırılmasını ve mesai ücretlerimizin zamanında yatırılmasını istiyorsak, iş kazalarında parmaklarımızı ya da ellerimizi kaptırmak istemiyorsak, birbirimize güvenip örgütlenmeliyiz. Örgütlenmeliyiz ki çocuklarımızın geleceğine de sahip çıkalım. ■

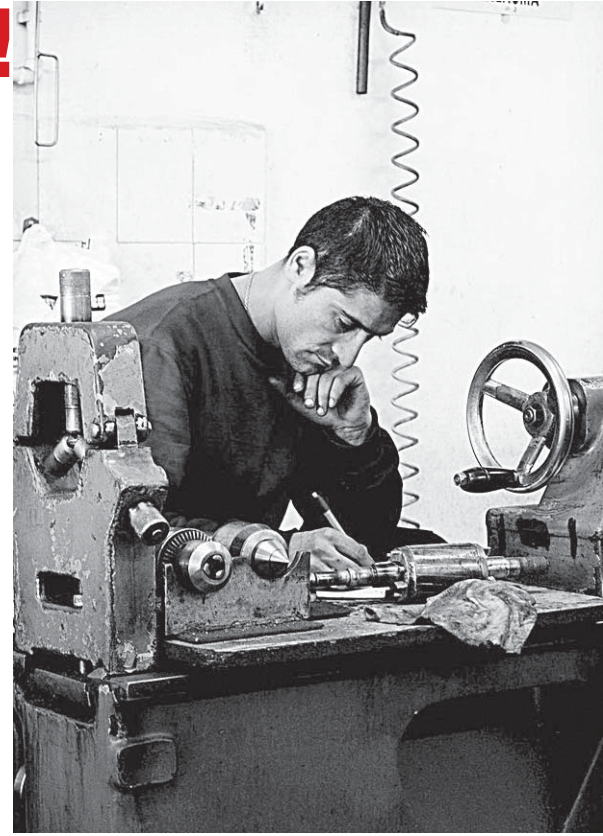
Makine Değil İnsanız, İnsan!

■ Gebze'den bir kadın işçi

1800'lü yıllarda işçiler günde 12-14 saat berbat koşullarda çalışmışlardı. Ve bu koşullara dayanamayan işçi kardeşlerimiz 1886 yılında çalışma saatlerinin ve koşulların değişmesi için mücadele vermiş ve ağır bedeller ödeyerek günlük çalışma saatini 8 saate indirmişlerdi. O yıllarda bizim atalarımız bunları başarabilmişti. Ya bizim kuşaklarımız? Bizim kuşaklarımız şimdi 8 saat değil 12-14 saat çalışmakta. Yani 150 yıl öncesinin çalışma koşullarında çalışmaktayız. Hem de sanayi ve teknolojik atılımın tavan yaptığı bir çağda.

Ben bir otomotiv fabrikasında çalışıyorum. Sabahın köründen gecelere kadar ya da vardiyayı akşam alıp sabahlara kadar hiç durmadan çalışmak. Kahrolası 12 saatler. Bir işçi arkadaşım "bizim damarlarımızda yağ dolaşmıyor. Kan dolaşmıyor, kan! Biz makine değil insanız" diyerek ne güzel de özetlemişti bu iğrenç sistemin gerçekliğini.

Bedenimiz taşıyamaz kollarımızı, ayaklarımızı, yani insanlığımızı. 12 saat çalışan nasıl yaşar ki insanlığını? Meselâ sevdikleriyle yeterli zaman geçirebilir mi? Sinema ya da tiyatro demiyorum hani kapı önünde oturup bir komşusu ile sohbet edebilir mi? Haftanın 6 günü 12 saat çalışmak, işçiler için çalışmak ve uyumak dışında hiçbir şeyin olmaması anlamına geliyor. Bizim hayatımız işte bunlar arasında sıkışmış kalmış. Bu koşulların değişmesi gerekiyor mu? ■

Ataylar Makine'nin Yeni Yasaları

■ Kıraç'tan bir grup metal işçisi

Kıraç sanayi bölgesinde metal sektöründe üretim yapan Ataylar Makine, meclisten daha erken davranarak kendi torba yasasını uygulamaya başladı. 3 vardiya olarak üretim yapan 200'e yakın işçinin çalıştığı bu fabrikada, patron her gün yeni bir yasa çıkarıyor. Aslında bu fabrikada uygulanan yasal olmayan yasalar bugün birçok fabrikada uygulanıyor. İşçilerin örgütsüzlüğünü fırsat bilen patronlar, kendi işyerlerine özgü yasalar çıkararak işçilerin elindeki bütün hakları almak istiyorlar.

İşte Ataylar patronunun yeni yasaları:

- ✘Gündüz vardiyası için 07.55, orta vardiya için 15.55, gece vardiyası için 23.55'den sonra işe gelenler içeriye alınmayacak. O gün ve o hafta sonu yevmiyeleri kesilecek.
- ✘Geçerli mazeret ve izin kâğıdı olmadan işe gelmediği takdirde 2 günlük ücret kesintisi yapılacak.
- ✘12 saatlik mesai saati içerisinde daha önce bir yemek ve bir kahvaltı veriliyorken yeni yapılan düzenlemeyle, kahvaltı yerine bisküvi verilecek.
- ✘Yapılan ücret kesintileri normal günlük ücretlerden değil de yapılan fazla mesai ücretlerinden kesiliyor. (İşe gelinmeyen gün 8 saatse fazla mesaiden de 8 saat olarak kesiliyor.)
- ✘Fazla mesaiye kalmayan veya gelmeyenler hakkında tutanak tutulacak.
- ✘SGK primleri alınan gerçek ücret üzerinden değil asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Fazla mesai ücretleri maaş bordosuna yansıtılmıyor.

Ataylar Makinede 1 ay öncesinde yukarıdaki 4 mad-

de yoktu. Ama 1 Şubattan itibaren yeni yasalar uygulanmaya başlandı. Ataylar'da çalışan işçiler şunu çok iyi bilmeliler ki, bu uygulamaların iş yasasıyla hiçbir alakası yok. Bunlar tamamen keyfi uygulamalar. Daha fazla kazanmak için bizim haklarımıza saldıran patronları durdurmalıyız. Eğer bunu yapamazsak daha nice yasalar çıkartarak bizleri daha kötü çalışma koşullarına mahkûm edecekler.

Ekmeğimizi bölmelerine izin veremeyelim. Hiç kimse bizim geleceğimizle oynayamaz. Ataylar makinede çalışan bütün işçi arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Gelin bu haksızlıklara hep birlikte karşı çıkalım. Bu fabrika bizim sayımızda var, her şeyi üreten bizleriz. Daha iyi çalışma koşullarını var edebiliriz, her şey bizim elimizde. Patronlarımızın yeni yasalarını kabul etmeyelim. ■

Ekmek ve Güller

Yürürken biz, yürürken günün güzelliğinde,
Karanlık mutfaklara, gri fabrika kuytularına,
Dokunur apansız çıkan güneşin tüm parlaklığı,
Ve duyar insanlar bizim şarkımızı: Ekmek ve Güller! Ekmek ve Güller!

Yürürken biz, yürürken, erkekler için de savaşırız,
Çünkü kadınların çocuklarıdır onlar, ve biz analık ederiz yine onlara.
Yaşamlarımız doğumdan ölüme kan ter içinde geçmeyecek;
Kalpler de ölümlerden bedenler gibi; ekmek verin bize, ama verin gülleri de.

Yürürken biz, yürürken, sayısız ölü kadın da yürür bizimle
Ve bizim şarkımızda duyulur yaşlı çığlıkları ekmek için.
Küçük hünerleri, sevgiyi ve güzelliği bildirdi onların kahırlı ruhları.
Evet kavgamız ekmek için, ama güller için de.

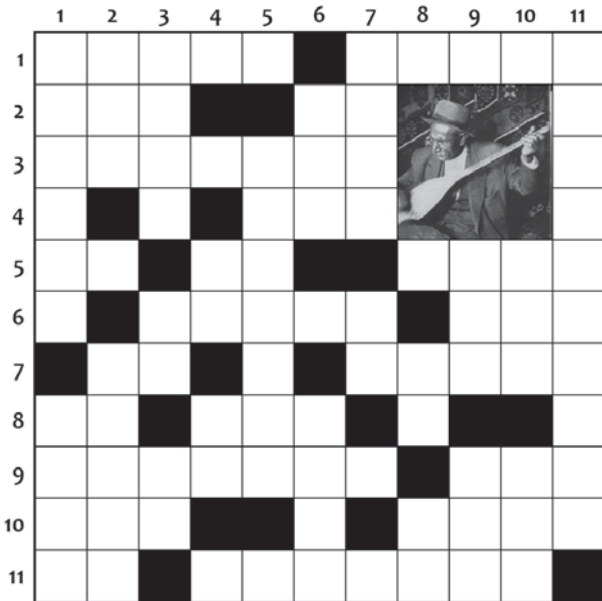
Yürürken biz, yürürken, daha güzel günleri getiririz,
Kadınların yükselişi insan soyunun yükselişi demektir.
Köle gibi çalışma ve aylıklık yok, on kişinin çalışıp bir kişinin yattığı,
Paylaşım yaşamın görkemini: Ekmek ve güller, ekmek ve güller.

Yaşamlarımız doğumdan ölüme kan ter içinde geçmeyecek;
Kalpler de ölümlerden bedenler gibi; ekmek verin bize, ama verin gülleri de.

James OPPENHEIM

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan sağa

1. Elinden tezgâhı alındığı için kendini yakan seyyar satıcı Muhammed Buazizi'nin ölümü üzerine halk ayaklanmasının başladığı Kuzey Afrika ülkesi. Sık sık iş cinayetleriyle gündeme gelen tersane ve deri sanayinin yoğun olduğu İstanbul'daki işçi bölgesi.
2. Türkçenin bir ağzında eşraf, ileri gelen. Utanma, utanç duyma.
3. Hastanın durumunu takip eden, tedavileri uygulayan kadın sağlık işçisi.
4. Mezar, kabir, makber.
5. İşçi Dayanışması bülteninin kısaltması. Avrupa Parlamentosu'nun kısaltması. İşçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak işi durdurmaları.

6. Baskıda kullanılmak amacıyla, üzerine kabartma resim, şekil, yazı çıkarılmış metal levha. Sevinç nidası.
7. Boru sesi. Simgesi Sn olan metal.
8. Bir nota. İçinde, üstünde hiç kimse veya hiçbir şey bulunmayan.
9. Avrupa, Afrika ve Asya kıtaları arasında kalan deniz. Tanrıtanımaz.
10. Tortu, bas. Şırnak'a bağlı bir ilçe.
11. Bir binek hayvanı. 24 Aralıktan bu yana işçilerin direnişte olduğu Gebze'deki fabrika.

Yukarıdan Aşağıya

1. Ayaklanan Mısır halkının Mübarek diktatörlüğünü devirmek için milyonlar halinde toplandığı meydan. Tahta üzerinde oynanan bir oyun.
2. Türkçenin bir ağzında kız kardeş. Çemeniyle meşhur orta Anadolu'da bir kent.
3. Büyüme, gelişme, çoğalma. Bir bağlaç. Doktorun kısaltması.
4. Kırmızı. Berilyum elementinin simgesi.
5. Gammazlama.
6. Arınmış, soyutlanmış. Ülkü, düstur.
7. Şimendifer. İlave.
8. Dünyanın uydusu. Türkçenin bir ağzına hiç.
9. Gerçek olmayan davranış, gösteriş. Denizle çevrili kara parçası.
10. Gözde sarıya çalan kestane rengi. 1961'de kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin kısaltması.
11. "Benim sadık yârim kara topraktır" diyen, 30'lu yıllarda rejimin alaturka müziği yasaklamasıyla bir dönem sazı elinden alınan ünlü halk ozanımız.

Geçen Ayın Çözümü

1	K	A	R	A	B	Ü	K	V	A	H
2	O	P	E	R	A	T	E	L	A	
3	N	Y	A	Ş	A	R	K	O	D	
4	V	O	Y	T	İ					
5	E	S	N	E	K	T	A	L	İ	M
6	Y	A	C	A	K	A				
7	Ö	K	S	Ü	R	Ü	K	Ö		
8	R	A	İ	A	P	A				
9	R	T	İ	Y	A	T	R	O		
10	A	T	A	L	E	T	E	T	İ	L
11	T	T	O	R	B	A	Y	A	S	A

Kadın İşçilerin Büyük Sorunu: Doğum İzni ve Gebelik

■ Gebze'den bir kadın metal işçisi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Bu anlamlı gün vesilesiyle kadın işçilerin sorunlarından söz etmek istiyorum. Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu bir metal fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Kadın işçiler gerek hamilelik süreleri boyunca gerekse de doğum izni sonrasında pek çok sorunla karşılaşılıyorlar. Örneğin hamile kalan ve çocuğunu doğuran kadın işçiler sıklıkla işten atılıyorlar. Patronlar yasaları çiğnemekten hiç çekinmiyorlar. Eminim ki bunlar sadece benim çalıştığım fabrikada yaşanmıyordur. Pek çok fabrikada başka işçi arkadaşlerimin de aynı sıkıntıları yaşadığından hiç şüphem yok. Peki, o halde şöyle bir soru soralım kendimize; **nedir doğum izni, ne kadar bir süreyi kapsar ve patron hamile bir işçiyi sırf hamile kaldığı için işten atabilir mi?**

İş Kanununun 74. maddesine göre, kadın işçilerin doğum izni doğumdan önce sekiz hafta, doğumdan sonra sekiz hafta olmak üzere toplam 16 hafta olarak belirlenmiştir. Çoğul gebelik durumlarında ise bu süreye iki hafta daha eklenerek toplam 18 hafta kullanılır. Kadın işçi, eğer sağlık durumu uygunsa, bunu bir hekim raporuyla belgeleyerek, dilerse doğum öncesi iznine üç hafta geç ayrılabilir. Bu durumda bu üç hafta, doğum sonrası iznine eklenir. Kadın işçinin doğum iznini tamamladıktan sonra 6 aya kadar ücretsiz izin alma hakkı vardır. Bu süre, yıllık ücretli izin hakkının hesabında dikkate alınmaz. Hamile kadın işçiler hamilelikleri süresince, yeni doğum yapmış işçiler doğumu izleyen sekiz haftalık süre boyunca, emziren işçiler ise doğumu izleyen altı ay boyunca, kendi rızaları olmadan gece çalıştırılmazlar. Hekim raporu ile bu süre uzatılabilir. Hamile işçiye periyodik kontroller için de ücretli izin verilmek zorundadır.

Pek çok işyerinde patronlar, kadın işçileri hamileliği nedeniyle performansının düştüğü gerekçesiyle işten atıyorlar. Performans düşüklüğü gibi bir gerekçe yasada olmamasına rağmen işten atma bahanesi olarak kullanılmaktadır. Patron, aksine, hamile işçinin durumunu gözeterek ona uygun iş vermek zorundadır. Nitekim yasalara göre patron, hekim raporu olan hamile kadın işçiyi sağlığına uygun daha hafif işlerde çalıştırmakla yükümlüdür. Bu durumda işçinin ücretinde bir indirim yapılmaz.

Çalışma süresince hamile kadın işçinin sık sık tuvalete gitme ihtiyacı dikkate alınarak kendisine kolaylık gösterilmek zorundadır. Hamile işçinin ani darbelere, sarsıntıya, uzun süreli titreşime maruz kalacağı işlerde çalıştırılması yasaktır. Hamile işçinin kişisel koruyucu kullansa bile 80 desibelden daha az gürültülü ortamlarda çalışması sağlanmalı ve bu mümkün değilse işi değiştirilmelidir. Hamile veya yeni doğum yapmış kadın işçinin yalnız çalıştırılmaması gerekir. Bu mümkün değilse diğer işçilerle kolaylıkla iletişim kurabileceği bir yerde çalışması sağlanır. Kadın işçilere bir yaşımdan küçük çocuklarını emzirmeleri için günde toplam bir buçuk saat süt izni verilir. Bu sürenin hangi saatler arasında ve kaç bölünerek kullanılacağını işçi kendisi belirler. Bu süre günlük çalışma süresinden sayılır.

Yaşları ve medeni durumları ne olursa olsun 100-150 kadın işçinin çalıştığı yerlerde patron tarafından, bir yaşımdan küçük çocukların emzirilmesi, bakılması ve bırakılması için çalışma ortamının dışında ve en çok 250 metre uzaklıkta emzirme odaları kurdurulması zorunludur.

150'den çok kadın işçinin çalıştığı yerlerde 0-6 yaş arası çocukların bakımı ve annenin çocuğunu emzirmesi için kreş açılması zorunluluğu vardır. Bu kreş, içinde anaokulu açmak zorundadır. Eğer kreş işyerine 250 metreden uzak ise patron araç sağlamakla yükümlüdür. Patronlar bu yükümlülüklerini herhangi bir kreşle anlaşılarak yerine getirebilirler. Aynı zamanda kadın işçi sayısı belirlenirken, aynı patronun sadece o fabrikadaki işçi sayısı esas alınmaz. Patronun yakın alan içindeki bütün fabrikalarında çalışan kadın işçilerinin toplam sayısı esas alınır.

Yasal olarak var olan haklarımız bunlar. Fakat bizler bunları bilmediğimiz ve dahası örgütlü olmadığımız için bu haklarımızı bile kullanamıyoruz. Patronlar işçilerin mücadeleye ederek kazandığı hakları fiilen bir bir elimizden alıyor. Nitekim bu saydığım haklara da göz dikmiş durumdayız. Kadınlar olarak bu sistemde hem işçi olduğumuz hem de kadın olduğumuz için iki kat daha fazla eziliyor, daha fazla sömürülüyoruz. Bizler kadın işçiler olarak işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin içinde yer almalı, en önde olmalıyız. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bizlere armağan eden kadınlar gibi sınıfımızın safalarında yerimizi alalım. Erkek sınıf arkadaşlarımızla birlikte, omuz omuza, bizleri ikinci sınıf insan konumuna iten sömürü düzenine karşı mücadele edelim. ■

Sermaye Kâra Doymuyor İşçiler Ölmeye Devam Ediyor

Aydın Çapraz, yok! Aydemir Çapraz, yok! Nejdet Tanışman, yok! Abdullah Karakulak, yok! Yaşar Alkaya, yok! Natic Erkol, yok! Bu işçileri adlarıyla çağırarak "buradayım" diyemeyecekler artık. Bu işçiler gibi daha niceileri aramızdan kopartıldılar, iş cinayetlerinde katledildiler.

Alınmayan önlemlerden dolayı işyerleri birer ölüm makinesine dönüşüyor. Elazığ krom ocaklarında Aralık ayından bu yana iki işçi kardeşimiz hayatını kaybetti. 3 Şubatta Ankara OSTİM ve İVEDİK sanayi bölgelerinde yaşanan patlama 20 işçi kardeşimizin canını aldı. 6 Şubat'ta Afşin Elbistan Termik santraline kömür üreten ocakta göçük meydana geldi, bir işçi öldü. Dört gün sonra aynı maden ocağında bir kez daha göçük oldu. Göçük altında kalan 10 işçiden birinin cesedi çıkarıldı, yüz binlerce ton toprağın altında kalan 9 işçinin cesetlerine henüz ulaşılamadı. 7 Şubatta Antalya'nın Konyaaltı ilçesindeki akaryakıt tankı patladı, iki işçi kardeşimiz yaşamını kaybetti. 11 Şubatta Sakarya Hendek'te kurulu Coşkunlar Havai Fişek fabrikasında patlama yaşandı, bir işçi öldü. İşçi ölümleri durmuyor. Patronların daha fazla kâr dürtüsü işçilerin canını almaya devam ediyor.

OSTİM'deki patlamada hayatını kaybeden Aydın ve Aydemir Çapraz kardeşlere fabrika aynı anda mezar oldu. Nejdet Tanışman geride 2,5 aylık hamile eşini bıraktı. Abdullah Karakulak emekli bir işçiydi, üniversiteyi kazanan oğlunu okutmak için yeniden işe girmişti. Hüseyin Yıldız ailesine bakmak için okulu bırakmıştı. Abdülkadir Kurt Keçiören belediyesinden işten çıkartılınca, asgari ücretle ölüm fabrikasında işe başladı. Aytaç Akkaya 20 yaşında hayatının baharında gencecik bir delikanlıydı. Patlamada yanarak can verdi. Makine mühendisi Dilek Gürer de yaşamını yitirenler arasındaydı. Natic Erkol geride üç çocuk bıraktı. Natic Erkol'un çocukları babalarına karnelerini göstermek için beklerken, ölüm haberini aldılar. Ölen işçi kardeşlerimizin hepsi bizim gibiydiler. İşçiydiler! Hepsinin umudu vardı, tıpkı bizim gibi. Ailelerine bakabilmek, çocuklarını okutabilmek istiyorlardı. Ama hayalleri parçalandı, yok edildi. Bir daha dostlarını, sevdiklerini göremeyecekler. Çocuklarının gülüşlerine, sevinçlerine tanık olamayacaklar, onlara bir daha sarılamayacaklar. Bir daha kafalarını kaldırıp güneşe bakamayacaklar.

Kardeşlerimizin çocukları boynu bükük kaldı, umutları talan edildi. Tıpkı 2009 yılında iş cinayetlerine kur-

ban giden bin 171 işçi kardeşimizin ailesi ve çocukları gibi. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun yayınladığı iş kazası raporuna göre, 2009 yılında Türkiye'de yaklaşık 65 bin iş kazası meydana geldi. Bu kazalarda on binlerce işçi yaralanırken bin 171 işçi hayatını kaybetti. 2010'da ise yalnızca maden ocaklarında yaşanan iş kazalarında, 105 işçi kardeşimiz sermayenin kâr hırsının kurbanı oldu. Elbette bunlar sadece kayıtlara geçen rakamlardır.

Patronlar işçileri bir eşya gibi görür. Her eşya gibi, işçinin de bir maliyeti vardır. Patronlar mümkün mertebe eşyanın maliyetli olmasını, ceplerine giren kârın azalmasını istemezler. Bu nedenle de gerekli iş güvenliği önlemlerini almazlar. Geçtiğimiz senelerde Tuzla tersanelerinde işçiler kum torbası olarak kullanıldığı için denize düşerek boğuldular. Kot kumlama işinde çalışan işçi kardeşlerimiz ciğerlerini kaybettiler, geride kalanlar ölümle boğuşuyor. Yani biz işçilerin hayatı patronlar için hiçbir anlam ifade etmiyor. "Nasıl olsa geride çalışmaya muhtaç milyonlar var" diye düşünüyorlar. Hani Ahmet gitmiş, yerine Ali gelmiş ya da Ayşe gitmiş bir Sevim gelmiş, ne fark eder! Bir insan olarak işçiler umurlarında değil. Onlar makine olarak gördükleri işçinin nasıl çalıştığına bakarlar.

İş kazalarını ele alan raporlara göre tüm iş kazaları, dolayısıyla da iş cinayetleri önlenemez. Ama devlet ve hükümet gerekli önlemleri almıyor. Hükümet önlem almadığı gibi iş kazalarını takdir-i ilahi olarak sunuyor, iş cinayetlerini haklı göstermeye çalışıyor. Zonguldak'ta 28 işçinin yaşamını kaybetmesini Başbakan Erdoğan "kader" diye açıklamıştı. Bakanlar ve patronlar bu sözü çok seviyorlar. Her iş kazasını ve yaşanan ölümü "kader" diyerek geçiştirmeye çalışıyorlar. 6 Şubatta Elbistan'da meydana gelen göçükte bir işçinin ölmesini işyeri müdürünün "Allah'ın lütfu" diye açıklaması, sermayenin vicdanları nasıl kararttığını gözler önüne seriyor. Bu utanmazlar, bizlere "ölümler kaderiniz, susun, çalışın ve ölün" diyorlar.

Oysa iş cinayetleri kader değildir. İş kazaları patronlar, devlet ve hükümet gerekli önlemleri almadığı için oluyor. Ancak şunu da bilelim: İşçi sınıfı örgütlenip durmediği müddetçe iş kazaları ve işçi ölümleri yaşanmaya devam edecek. Daha nice işçi ailesi acı ve gözyaşına boğulacak, eşler dul, çocuklar öksüz kalacak. Arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin, annelerimizin, babalarımızın, ağabeylerimizin, dostlarımızın ölmesine sessiz kalmayalım! ■